ஸ்ரீ:

பேரருளாளன் பெருந்தேவித்தாயார் திருவடிகளே சரணம்.

ஆழ்வாரெம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

சார்வரி நாமஸம்வத்ஸரம் சித்திரைத்திங்களில் ஸ்ரீ பெரும்பூதூரெம்பெருமானார் மஹோத்ஸவத்தில் (24—4—60 to 28—4—60) நடைபெற்ற

விசிஷ்டாத்வைத வித்வத்பரிஷத்தின் நீடூழி நினைவுமலராக

ஸ்ரீ காஞ்சீ. பிரதிவாதி பயங்கரம் அண்ணங்கராசாரியர் எழுதிய

விசிஷ்டாத்வைத ஸர்வஸ்வம்.

ஶ்லோ ॥ யதீந்த்ர தத்த்வவணயோ: வாதாஸாதி விஜயது ।

விஶிஷ்டாத்வைதஸர்வஸ்வம் விவ்ருதி ஸதாம் முதே ॥

(அவதாரிகை.)

1. உலகில் பிரசாரத்திலிருந்து வரும் பலவகைப்பட்ட மதங்களுள் பரமபவித்திரமான விசிஷ்டாத்வைததர்சநம் மிகச் சிறந்து விளங்குகின்றது. ப்ரமாணம், ப்ரமாதா, ப்ரமேயம் என்ற மூன்று வகுப்புகளும் நம் தர்சனத்தில் சீர்மை பெற்று விளங்குவன. (1) திருவாய்மொழியின் உபக்ரமத்தில் * சுடர்மிகு சுருதியென்று ஆழ்வாரால் கொண்டாடப்பட்ட வேதமே நமக்கு ப்ரமாணங்களில் தலையானது. (2) யதார்த்த ஜ்ஞான நிதிகளான ஸ்ரீமந் நாதமுனிகள் ஆளவந்தார் எம்பெருமானார் போல்வாரான மஹாசார்யர்களே ப்ரமாதாக்களில் தலைசிறந்து விளங்குபவர். (3) ஸகல சேதநாசேதநசரீரகனாய் ஸமஸ்தகல்யாண குணாத்மகனான ஸ்ரீமந்நாராயணனே பரதத்துவமென்றும், அவனுடைய திருவடித் தாமரைகளில் பண்ணும் ப்ரபத்தியே பரமஹிதமென்றும், * நலமந்தமில்லதோர் நாட்டிலே நித்யாநந்தமயமான நித்ய கைங்கர்யமே பரமபுருஷார்த்தமென்றும் இங்ஙனே கூறப்படும் அர்த்தவிசேஷங்களே ப்ரமேய ச்ரேஷ்டங்களாக விளங்குகின்றன. ஆக இத்தகைய ப்ரமாண ப்ரமாத்ரு ப்ரமேய வைசிஷ்ட்யமே நம்முடைய தர்சனத்தின் சிறப்புக்கு ஹேதுவாகாநின்றது. இதிஹாஸ புராணாதிகளான உபப்ருஹ்மணங்களோடும் ஆழ்வாரருளிச்செயல்களோடும் கூடின வேதம் நமக்குப் பரம ப்ரமாணம். பரமவைதிகர்களென்கிற ஏற்றம் நமக்கே உரியது. உபயவேதாந்த ப்ரவர்த்தகத்வமும் நமக்கே அஸாதாரணம்.

ப்ரத்யக்ஷத்தாலோ அநுமானத்தாலோ அறிந்துகொள்ள முடியாத அர்த்தவிசேஷங்களை யறிவிக்கும் வாங்மயமே வேதமெனப்படும். * ப்ரத்யக்ஷேணாநுமித்யா வா யஸ் தூபாயோ ந புத்யதே. யத் தம் விதந்தி வேதேந தஸ்மாத் வேதஸ்ய வேததா.* என்கிற ப்ரமாணம் இங்கே அநுஸந்தேயம். வேதத்தை ப்ரமாணமாக இசையாத சார்வாக ஜைந பௌத்தாதிகள் பாஹ்யர்களெனப்படுவர். வேதத்தைப் பரம ப்ரமாணமாக இசைந்து வைத்தும், பரப்ரஹ்மம் குணசூந்யமென்றும் அலக்ஷ்மீகமென்றும் அஶரீரமென்றும் விபூதி விரஹிதமென்றும் இங்ஙனே மனம் போனபடியெல்லாம் பேசுபவர்கள் குத்ருஷ்டிகளெனப்படுவர். பாஹ்யர்களோடு குத்ருஷ்டிகளோடு ஒருவாசியில்லையென்றருளிச் செய்கிறார் கூரத்தாழ்வான். ஸ்ரீவைகுண்டஸ்தவத்தில் * பாஹ்யா: குத்ருஷ்டய இதி த்விதயேப்யபாரம்

கோரம் தமஸ் ஸமுபயாந்தி ந ஹீக்ஷஸே தாந். ஜக்தஸ்ய காநநம்ருகைர் ம்ருகத்ருஷ்ணி கேப்ஸோ: காஸார ஸத்வநிஹதஸ்ய ச கோ விசேஷ:? * என்றுள்ள ச்லோகம் இங்கே அநுஸந்தேயம். பாஹ்யர்களும் குத்ருஷ்டிகளும் துல்யயோக க்ஷேமர்களென்பதற்கு ஒரு அற்புதமான த்ருஷ்டாந்தம் காட்டுகிறாரிதில்; விடாய்மிகுத்துத் தண்ணீரைத் தேடியோட இரண்டு மிருகங்கள் புறப்பட்டன. அவற்றில் ஒரு மிருகமானது தடாகத்தில் புகாதே கானலைக்கண்டு பாநீயப்ரவாஹமாக மயங்கி ஓடிக்கொண்டேயிருக்கையில் புலியின் வாயிலே விழுந்து மாண்டொழிந்தது. இது இப்படியாக, மற்றொரு மிருகமானது விடாய்தீரப் பெறுவதற்கு உண்மையாகத் தண்ணீருள்ள தடாகத்திலேயே சென்று சேர்ந்தும் துறை தப்பியிழியவே அங்குக் கிடந்த வொரு முதலையினாலே கதுவப்பட்டு மாண்டொழிந்தது.

ஆக இரண்டு மிருகங்களும் தடாக ப்ரவேஶ அப்ரவேஶங்களாலே சிறிது வைலக்ஷண்யம் பெற்றிருந்தாலும் விநாசத்தில் துல்யபலமே. அதுபோலவே குத்ருஷ்டிகளும் பாஹ்யர்களும் வேதப்ராமாண்ய அங்கீகார அநங்கீகாரங்களாலே சிறிது வாசிபெற்றிருந்தாலும் விநாசத்திலே வாசியற்றவர்களே யென்றதாயிற்று. அந்த பாஹ்யர்களும் குத்ருஷ்டிகளும் கிடக்கட்டும். வேதக் கடலில் நாம் உள்ளபடி அவகாஹித்து அர்த்த ரத்னங்களைக் கொள்ளை கொண்டு அநுபவித்து ஆனந்திக்கக் கடவோம். (அவதாரிகை முற்றிற்று.)

— வேதத்தில் காண்டமிரண்டென்கை —

2. வேதம் கர்மகாண்ட மென்றும் ப்ரஹ்மகாண்ட மென்றும் இரு வகுப்பாக வுள்ளது. பூர்வபாகம் கர்மகாண்ட மென்றும், உத்தரபாகம் ப்ரஹ்மகாண்டமென்றும் வழங்கப்படும். உபநிஷத்துக்களையே ப்ரஹ்மகாண்ட மென்பது. பகவானுக்கு ஆராதன ரூபங்களான யஜ்ஞம் முதலிய கரும விசேஷங்களை விரிவாகக் கூறும் வேதபாகம் கர்மகாண்ட மென்றும், அக்கருமங்களினால் ஆராதிக்கப்படுகின்ற பகவானுடைய ஸ்வரூப ரூப குணங்களை விரிவாகக் கூறும் வேதபாகம் ப்ரஹ்மகாண்ட மென்றும் சொல்லிற்றாயிற்று. இதுவே உபநிஷத்தென்கிற பெயராலும் வழங்கும். 'உப—நிஷீதி.' என்கிற வ்யுத்பத்தி கொண்டது உபநிஷத்தென்கிற பதம். பகவானுடைய அருகேயுள்ளதென்கை. * வேதைச் ச ஸர்வைரஹமேவ வேத்ய: * என்கிற கீதையின்படி கர்மகாண்டமுங்கூட பகவானை ப்ரதிபாதிக்கவல்லதேயாயினும் அந்த ப்ரதிபாதனம் வ்யவஹிதமாயிருக்கும். உபநிஷத்து அவ்யவதாநேந ப்ரதிபாதகமாயிருக்கும்.

— உபயமீமாம்ஸைகள் அவதரித்தமை கூறுதல் —

3. கர்மகாண்டத்தில் தோன்றும் ஶங்கைகளைப் பரிஹரிப்பதற்காக ஜைமினியென்னும் மஹர்ஷியெழுந்து பதினாறு அத்யாயங்களோடு கூடிய ஒரு சாஸ்த்ரத்தை யியற்றினார். அதற்குப் பூர்வமீமாம்ஸையென்று பெயர். இதில் பன்னிரண்டு அத்யாயங்களே ஜைமினியால் இயற்றப்பட்டவை யென்றும், மேல் நான்கு அத்யாயங்கள் காஶக்ருத்ஸ்ந மஹர்ஷியால் இயற்றப்பட்டவை யென்றும ஒரு பக்ஷமுண்டு. இதைப்பற்றி இங்கு விசாரவிரிவு வேண்டா. * வ்ருத்திக்ரந்தே து ஜைமிந்யுபரசிததயா ஷோடஶாத்யாய்யுபாத்தா * இத்யாதியான அதிகரண ஸாராவளிச்லோகம்காண்க. "ஜைமினீயம் ஷோடஶலக்ஷணம்" என்பது பொதுவான வார்த்தை. போதாயந வ்ருத்திக்ரந்தத்தில் பதினாறு அத்யாயங்களும் ஜைமினிப்ரோக்த மென்று கூறப்பட்டுள்ளது. (லக்ஷணமென்று அத்யாயத்திற்குப் பெயர்.) ப்ரஹ்மகாண்ட

மென்னும் உபநிஷத் பாகத்தில் தோன்றும் ஶங்கைகளைப் பரிஹரிப்பதற்காக வ்யாஸ மஹர்ஷி யெழுந்து நான்கு அத்யாயங்கள் கொண்ட வொரு ஶாஸ்த்ரத்தை இயற்றினர். அதற்கே ஶாரீரகமீமாம்ஸை யென்று பெயர். உத்தரமீமாம்ஸை யென்றும் வழங்குவர். ப்ரஹ்ம ஸூத்ரமென்பது இதனையே. ஒவ்வோரத்யாயத்திலும் நான்கு பாதங்களுள்ளன. ஆகவே பதினறு பாதங்கள் கொண்டது ஶாரீரகமீமாம்ஸை யென்றதாயிற்று. இதில் ஒவ்வொரு விஷயத்தைப் பற்றி சர்ச்சை செய்து நிர்ணயிக்கும் பகுதிக்கு அதிகரணமென்று பெயரிடப் பட்டுள்ளது. அப்படிப்பட்ட அதிகரணங்கள் இந்த மீமாம்ஸையில் (156) நூற்றைம்பத்தாறு உள்ளன. சில அதிகரணங்களில் ஒரே ஸூத்ரமிருக்கும். பல அதிகரணங்களில் பல ஸூத்ரங்களிருக்கும். மொத்தம் ஸூத்ரங்களின் லக்கம் (545) ஐந்நூற்றுநாற்பத்தைந்து என்று கணக்கிடப்பட்டிருக்கின்றது. ஆக, நான்கு அத்யாயங்களையும், பதினறுபாதங் களையும் நூற்றைம்பத்தாறு அதிகரணங்களையும் ஐந்நூற்று நாற்பத்தைந்து ஸூத்ரங்களையுங் கொண்டது ப்ரஹ்மஸூத்ர ஶாஸ்த்ரமென்றதாயிற்று.

— ஶாரீரகமீமாம்ஸா பாஷ்யங்கள் தோன்றியதைப்பற்றிக் கூறல் —

4. தத்வஹித புருஷார்த்தங்களை நாம் தெரிந்துகொள்வதற்கு உபநிஷத்துக்களே தஞ்சமாகும். அவ்வுபநிஷத்துக்களின் பொருள்களை ஸம்ஶய விபர்யமற நிஷ்கர்ஷித்து விளக்கக்கூடியது இந்த ப்ரஹ்மஸூத்ர ஶாஸ்த்ரமேயாதலால் வேதாந்திகளுக்கு இதுவே புகலாயிற்று. இந்த ஶாஸ்த்ரத்தின் பொருளை நிஷ்கர்ஷமாகவும் நிஷ்கல்மஷமாகவும் தெரிந்துகொண்டவர்களே வேதாந்திகளென்றும் ப்ரஹ்மஜ்ஞானிகளென்றும் சொல்லத் தகுதியுடையார். மஹர்ஷிகளியற்றிய ஸூத்ரங்களின் பொருளை நம்போல்வார் சிறிதும் அறியகில்லார்களாதலால். நம்போன்ற அல்பமதிகளிடத்தில் பரமகருணைகொண்ட பூருவர் கள் அந்த ஸூத்ரங்களின் அர்த்தத்தை விளக்கி பாஷ்யங்கள் இயற்றியுள்ளார்கள். த்வைதம் அத்வைதம் விசிஷ்டாத்வைதம் என மூன்று மதங்கள் உலகை ப்ரஸித்தமாக வழங்கு மவை. இம் மூன்று மதங்களிலும் பாஷ்யங்கள் அவதரித்துள்ளன. அத்வைத மதத்திற்காக ஶங்கராசாரிய ஸ்வாமிகள் பாஷ்யமியற்றினர். த்வைத மதத்திற்காக ஆனந்த தீர்த்த ஸ்வாமிகள் (மத்வாசார்) பாஷ்யமியற்றினர். நமது விசிஷ்டாத்வைத மதத்திற்காக பகவத் ராமாநுஜாசார்யரென்கிற ஸ்வாமி யெம்பெருமானர் ஸ்ரீ பாஷ்யமருளிச் செய்தார். வட இந்தியாவில் அதிக ப்ரஸித்திபெற்றுள்ள வல்லப மதம் நிம்பார்க்க மதம் முதலிய மதங்களுக் காகவும் பாஷ்யங்கள் தோன்றியுள்ளன. சைவ மதத்திற்காக நீலகண்ட பாஷ்யம் தோன்றி யுள்ளது. இப்படி மற்றும் பல பாஷ்யங்களிருந்தாலும் மதத்ரயபாஷ்ய மென்று மூன்று பாஷ்யங்களே நமது நாட்டில் குலாவப்படுகின்றன. ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களென்றும் விசிஷ்டாத் வைதிகளென்றும் பகவத்ராமாநுஜ தர்சநஸ்தர்களென்றும் வழங்கப்படுகின்ற நமக்கு ஸ்வாமி யின் ஸ்ரீபாஷ்யமே ஜீவாதுவாகும். ஶங்கரபாஷ்யம் மத்வபாஷ்யம் நீலகண்டபாஷ்யம் என்பவைபோலல்லாமல் ஸ்ரீபாஷ்மென்றே தோன்றியுள்ள ப்ரஸித்தி ஸ்ரீராமாநுஜபாஷ்யத்தின் ஒப்பற்ற பெருமையைப் புலப்படுத்தும்.

— ஸ்ரீபாஷ்யத்தின் பெருமை விளக்கம் —

5. உபநிஷத்துக்களின் உண்மைப் பொருளை விளக்கி ஸூத்ரகாரருடைய உள்ளத் திற்கு ஒத்ததாக நிஷ்பக்ஷபாதமாய் நிருமிக்கப்பட்டது ஸ்ரீபாஷ்யமேயென்று மேனட்டுப்

புலவர்களும் மெச்சியுள்ளார்கள். அதுநிற்க: ஸ்வாமி ஸ்ரீபாஷ்யமருளிச் செய்யத் தொடங்கும் போதே "பகவத்போதாயநக்ருதாம் விஸ்தீர்ணாம் ப்ரஹ்மஸூத்ரவ்ருத்திம் பூர்வாசார்யாஸ் ஸஞ்சிக்ஷிபு:; தந்மதாநுஸாரேண ஸூத்ராக்ஷராணி வ்யாக்க்யாஸ்யந்தே" என்று [முன்னோர் மொழிந்த முறை தப்பாமே வியாக்கியானிப்பதாக] அருளிச் செய்திருப்பதனால் ஸ்ரீ பாஷ்யத்தின் ப்ராமாணிகத்வம் அசைக்கமுடியாது விளங்குகின்றது. இக்காலத்து அஸூயுக்கள் சிலர் மேலே உதாஹரித்த பங்க்தியின் மேல் வீணான விவாதத்தைக் கிளப்பி ஸம்ரமமடைந்துபோனார்களென்பது நம்முடைய ஶததூஷணீவஜ்ரகுடார—தத்விஜயத்வஜ—ஶாங்கரஶிரோபூஷா — தத்விதூஷணாதிக்ரந்தங்களினால் விஶதமாதலால் அதனை ஈண்டு விவரித்துரைக்கின்றிலோம். ஆர்ஷவ்யாக்க்யாந கவசிதமாயும் அதிப்ராசீநமாயும் பரம பவித்திரமாயுமுள்ளது விஶிஷ்டாத்வைதமேயென்றும், அதை நிலைநாட்டவல்ல பாஷ்யம் ஸ்ரீபாஷ்யமேயென்றும் ப்ராமாணிக வைதிகோத்தமர்களின் கொள்கை.

விசிஷ்டாத்வைத சப்தார்த்த விவரணம்

6. விஶிஷ்டாத்வைத ஸித்தாந்த மென்னுஞ் சொல்லுக்குப் பொருள் விவரிக்கப் படுகிறது. ஸித்தாந்த மென்பதற்கு ப்ராமாணிகமாகப் பரிக்ரஹிக்கப்பட்ட அர்த்தமென்று தேர்ந்த பொருள். மதம் என்றவாறு. இரண்டாயிருக்கும் தன்மை (த்விதா) எனப்படும். த்வைத மென்றாலும் அதுவே பொருள். பேதம் என்றதாயிற்று. அத்தோடு (நஞ்)சேர்ந்தால் அத்வைதம் என்றாகிறது. அபேதமென்று பொருள். விஶிஷ்டஸ்ய அத்வைதம்—விசிஷ்டாத்வைதம், ஸமஸ்தசேதநாசேதந வஸ்துக்களோடு கூடின ப்ரஹ்மம் ஒன்று என்று அங்கீகரிக்கப்படுவதால் இந்த தரிசனம் விஶிஷ்டாத்வைதமெனப்படுகிறது. சித்தும் அசித்துமாகிய இரண்டு தத்துவங்கள் உண்மையில் கிடையவே கிடையாதென்றும் ப்ரஹ்மமொன்றே உள்ளதென்றும் கொள்ளுகின்ற பிறருடைய மதத்தைத் தள்ளி, மூன்று தத்துவங்களும் உண்மையாகவுள்ளனவென்று கொள்ளுவதே இந்த தரிசனத்தில் ஸாரமானது. "அஶேஷசிதசித்ப்ரகாரம் ப்ரஹ்மைகமேவ தத்த்வம்; [illegible] ஸாமாந்யத: ப்ரமாவிஷயதயா விஶேஷத: [illegible] தத்ர ப்ரகாரப்ரகாரிணோ: ப்ரகாராணாஞ்ச மித: ஸ்வரூபஸ்வபாவபேதேபி விஶிஷ்டைக்யாதிவிவக்ஷயா ஏகத்வவ்யபதேஶ:," என்கிற ந்யாயஸித்தாஞ்ஜந ஸ்ரீ ஸூக்திகள் இங்கு அநுஸந்தேயம்.

— விசிஷ்டாத்வைதமென்பதற்கு வேறு பொருளின் பொருந்தாமை —

7. 'விசிஷ்டஸ்ய அத்வைதம்—விசிஷ்டாத்வைதம்' என்று கொள்ளுகையன்றிக்கே, 'விசிஷ்டம் ச விசிஷ்டம் ச விசிஷ்டே; விசிஷ்டயோ: அத்வைதம்-விசிஷ்டாதவைதம்' என்று கொண்டு ஸூக்ஷ்மசிதசித்விசிஷ்ட ப்ரஹ்மத்திற்கும் ஸ்தூல சிதசித்விசிஷ்டப்ரஹ்மத்திற்கும் ஐக்கியம் கொள்ளுகை விசிஷ்டாத்வைதம்—என்பாருமுளர். இதில் உபபத்தி காண்பதரிது. விசிஷ்டஸ்ய அத்வைதமென்பதே உபபந்நமாகும். 'ப்ரஹ்மமொன்றே ஸத்யமானது; மற்றவையெல்லாம் மித்த்யை' என்று சொல்லுகிற அத்வைதிகள் ப்ரஹ்மத்தினிடத்தில் சிதசித்விசிஷ்டத்வத்தை ஒப்புக்கொள்ளுவதில்லை. ப்ரஹ்மம் போலவே ஜகத்தும் ஸத்யமேயென்று அங்கீகரிக்கிற த்வைதிகளும் [மாத்வர்களும்] சேதநாசேதநங்களுக்கும் ப்ரஹ்மத்திற்கும் ரக்ஷ்யரக்ஷகபாவ ரூபமான ஸம்பந்தம் தவிர ஐக்யவ்யபதேஶத்திற்குரிய ஸம்பந்த விஶேஷமொன்றும் அங்கீகரிக்கின்றிலர். ஆகவே அவர்களும் ப்ரஹ்மத்தினிடத்தில் சிதசித் வைசிஷ்ட்யத்தை ஏற்றுக்கொள்வதில்லை யென்பது தேறிற்று. நமது ஸித்தாந்தத்திலோ

வென்னில், சேதநாசேதநாத்மகமான ப்ரபஞ்சத்தையும் ப்ரஹ்மத்தையும் ஸத்ய மென்று கொள்வதோடு அவற்றுக்கு ஐக்யவ்யபதேஶத்தை நிர்வஹிக்கக் கூடியதான ஶரீர ஶரீரிபாவ ரூபமான ஸம்பந்த விஶேஷத்தையும் கொள்வதனால், உலகத்தில் உடலுக்கும் உயிருக்கும் வேற்றுமை அபலபிக்கமுடியாததாயிருக்கச் செய்தேயும் "சைத்ர ஏக:" என்கிற வியவஹாரம் எப்படி காணப்படுகிறதோ அப்படியே இங்கும் சேதநாசேதந சரீரகமான ப்ரஹ்மத்திற்கு ஏகத்வேந வ்யபதேஶமும் பரஸ்பரம் ஸ்வரூபபேதமும் பொருந்தக் குறையில்லை. இவ்வர்த்தத்துவத்தைக் காட்டவல்லதான 'விசிஷ்டஸ்ய அத்வைதம்—விசிஷ்டாத்வைதம் என்னும் வ்யுத்பத்தியே யுக்தமானதென்று கொள்க.

— த்வைதத்தையும் அத்வைதத்தையும் பற்றின நிரூபணங்கள். —

8. ச்ருதிவாக்யங்களை உற்று நோக்கினால் அவற்றுள் இருவகையான பாகுபாடு காணப்படும். (1) பேதத்தையே காட்டும் சில வாக்யங்கள். (2) அபேதத்தையே காட்டும் சில வாக்யங்கள். * க்ஷரம் ப்ரதாநம் அம்ருதாக்ஷரம் ஹர: க்ஷராத்மாநாவீஶதே தேவ ஏக: * * ஜ்ஞாஜ்ஞௌ த்வாவஜாவீஶநீஶௌ * இத்யாதி ச்ருதி வாக்யங்கள் சேதந — அசேதந — ஈச்வரரூப தத்வத்ரயத்தின் உண்மையைத் தெரிவிக்கும் முகத்தால் பேதத்தைக் காட்டுகின்றன. * நேஹ நாநாஸ்தி கிஞ்சந * * ஸர்வம் கல்விதம் ப்ரஹ்ம * தத் த்வமஸி * இத்யாதிகளான ச்ருதிவாக்யங்கள் பலவகைப்பட்ட வஸ்துக்களில்லாமையைத் தெரிவிக்கும் முகத்தால் அபேதத்தைக் காட்டுகின்றன. ஆக, ச்ருதிகளில் சிலவிடத்து பேதப்ரதிபாதநமும் சிலவிடத்து அபேதப்ரதிபாதநமுமிருப்பதாகத் தேறுகையாலே பரஸ்பர விரோதம் ஸ்பஷ்டமாகிறது. விருத்தமான அர்த்தத்தைத் தெரிவிக்கையாகிற அவத்யம் ச்ருதிகளில் இடம் பெறத்தகாத. விரோதமோ உள்ளதென்று காட்டியாயிற்று. விரோதத்தைப் போக்கி ஸமந்வயம் காட்ட வேண்டிய பொறுப்பு விமர்ஶகுஶலர்களான வைதிகர்களுக்குள்ளது. ப்ரஹ்மமொன்றுதான் ஸத்யமென்று கொள்ளுகிற அத்வைதிகள் அபேதத்தைக் காட்டும் ச்ருதி வாக்யங்களை மட்டும் முக்கியமாகப் பரிக்ரஹித்து பேதத்தைக் காட்டும் ச்ருதிவாக்யங்களை உபேக்ஷித்து விட்டார்கள். த்வைதிகளோவென்னில் பேதத்தைக் காட்டும் ச்ருதி வாக்யங்களை மட்டும் முக்கியமாகப் பரிக்ரஹித்து அபேதத்தைக் காட்டும் ச்ருதி வாக்யங்களை உபேக்ஷித்துவிட்டார்கள்.

9. * யஸ்யாத்மா ஶரீரம், யஸ்ய ப்ருதிவீ ஶரீரம். ய ஆத்மநி திஷ்டந் * இத்யாதி வாக்யங்கள் பகவான் ப்ருதிவிமுதல் ஆத்மாவரையிலுமுள்ள ஸகல வஸ்துக்களிலும் அந்தர்யாமியாயிருக்கிறானென்பதை ப்ரதிபாதிக்கின்றன; இவற்றை த்வைதிகளும் அத்வைதிகளுமான இரு வகுப்பினரும் அறவே விட்டிட்டார்கள். ஸுபாலோபநிஷத்து முதலான அந்தர்யாமி ப்ராஹ்மணவாக்யங்களுக்கு உபய மதத்திலும் ஆதரவு கிடையாதென்பது ஸ்பஷ்டம், ஆக, த்வைதாத்வைத மதங்களிரண்டிலும் அநேக ச்ருதிவாக்யங்களை அமுக்யார்த்தங்களாகக் கொள்ளுதல் உபேக்ஷித்தல் இத்யாதியான பலீயஸ்ஸான தோஷமுள்ளது. இத்தகைய தோஷம் சிறிதுமில்லாதது நமது மதமென்னுமிடம் அடுத்தபடியாக விவரிக்கப்படுகின்றது.

— விசிஷ்டாத்வைத மத ப்ரக்ரியை —

10. கீழே யெடுத்துக்காட்டிய மூன்று வகுப்பான ச்ருதிவாக்யங்களையும் ஒரு நிகராக ஆதரிப்பவர்கள் விசிஷ்டாத்வைதிகளேயாவர். ஒருவகைச்ருதிவாக்கியத்திலும் அமுக்

க்யார்த்த கல்பநை யென்பது கிடையாது. எங்ஙனேயென்னில்; கடைசியாக எடுத்துக் காட்டப்பட்ட * யஸ்யாத்மா ஶரீரமித்யாதிகளான ச்ருதி வாக்யங்களுக்கு க4டக ச்ருதிக ளென்று பெயர். பேதத்தையும் அபேதத்தையும் விரோத லேஶமுமின்றிக்கே க4டிப்பிக்க வல்லவை அந்தர்யாமி ப்ராஹ்மண வாக்யங்கள் என்கிற காரணத்தினல் இவற்றுக்கு க4டகச்ருதிகளென்னும் பெயர் மிகப் பொருத்தமானது. * நேஹ நாநாஸ்தி கிஞ்சந * இத்யாதிகளான அத்வைத (அபேத) ச்ருதிகளினுலேற்பட்ட அபேதத்தையும் * க்ஷரம் ப்ரதாநமம்ருதாக்ஷரம் ஹர: * இத்யாதிகளான த்வைத (பேத) ச்ருதிகளினுலேற்பட்ட பேதத்தையும் பொருந்தவிடும் வழி கேண்மின்.

"[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] ॥"

என்னுமிந்த ஸங்கல்பஸூர்யோதய ச்லோகத்தைச் சிந்தனை செய்வது. இந்தச் லோகத்தின் தாற்பரியமாவது, சேதநாசேதந ஈச்வரர்களான மூன்று தத்துவப் பொருள்களின் ஸ்வரூப பேதம் உண்மையாதலால் * க்ஷரம் ப்ரதாநமித்யாதி பேத ச்ருதியானது பேதத்தைச் சொல்லி யிருப்பது பாங்கே. ப்ரஹ்மம் சேதநா சேதந விஶிஷ்டமாய்க்கொண்டு ஒன்றேயாகிற படியால் * ஸர்வம் கல்விதம் ப்ரஹ்ம * இத்யாதியான அபேத ச்ருதிகளும் பொருந்தக் குறையில்லை. * யஸ்யாத்மா ஶரீரமித்யாதி அந்தர்யாமி ப்ராஹ்மண ச்ருதிகளானவை ஸர்வேச்வரனை ஸர்வாந்தர்யாமி யென்று தெரிவிக்கும் முகத்தால் பேதத்தையும் அபேதத்தையும் பொருந்த விடுகின்றன, என்கை.

தேஹோ தேஹிநி காரணே ஸ்தித்யுத்பத்திப்ரவ்ருத்தி * இத்யாதிகளான ஸ்ரீரங்கராஜஸ் தவ—உத்தரசதகத்தில் 23, 24-ஆம் சுலோகங்களும் இங்கு முக்கியமானவை. அடியே னுடைய ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவ (மணிப்ரவாள) வியாக்கியானத்தில் விபுலமாகவும் விஶதமாகவும் இவற்றின் ஶப்தார்த்தமும் தாத்பர்யார்த்தமும் காண்கவென்று எழுதவதற்கு மேற்பட இங்கு யாதொன்றும் விவரிக்கவில்லேன். சிதசிதீச்வரர்களாகிற மூன்று தத்துவங்களிலும் தனிப்படக் கண் செலுத்தினல் பேதம் க்ரஹிக்கப்படுகிறது. அசேதநமாகிய ஶரீரம் வேறு; அதனுள்ளுறையும் சேதநன் வேறு; அவனுக்கும் அந்தர்யாமியான பரமாத்மா வேறு என்று பேதப்ரதிபத்தி ஶாஸ்த்ரஸம்மதமேயாகும். பல அவயவங்களின் கூட்டரவான சரீரத்திலே கை, கால், காது, மூக்கு முதலானவற்றைத் தனியே பார்க்குமிடத்து பேத ப்ரதிபத்தியும் 'அவயவஸங்காதம் ஒன்று' என்று பார்க்குமிடத்து அபேத ப்ரதிபத்தியும் பொருந்து கின்றது. தேவதத்தன் ஒருவன், யஜ்ஞதத்தன் ஒருவன் இத்யாதி வ்யவஹாரங்களில் தேவ தத்தனுக்கும் யஜ்ஞதத்தனுக்கும் ஒருமை எங்ஙனம்? என்று விமர்சிக்கவேணும். தேவதத்த: க்ருஶ:, யஜ்ஞதத்த: ஸ்தூல:' இத்யாதிவ்யவஹாரங்களில் க்ருஶத்வமும் ஸ்தூலத்வமும் ஶரீர தர்மமாகையாலே தேவதத்த யஜ்ஞதத்த ஶப்தங்கள் ஶரீர பரங்களேயென்று அறுதியிடப் படுகிறது; 'தேவதத்தோ மேதாவீ, யஜ்ஞதத்த: ப்ரதிபாவாந்' இத்யாதிவ்யவஹாரங்களில் மேதையும் ப்ரதிபையும் ஆத்ம தர்மமாகையாலே அந்த தேவதத்த யஜ்ஞதத்த பதங்களே ஆத்ம பரங்களென்று நிர்ணயிக்கப்படுகிறது. ஆத்மாவும் ஶரீரமும் ஒன்றல்ல, வெவ்வேறு

பட்டவை. ஆக அநேக வஸ்துக்களிருக்கச் செய்தேயும் ஏகத்வவ்யவஹாரம் நிகழ்ந்து வருவது 'ஶரீர விசிஷ்டனான ஶரீரி ஒருவன்' என்னுமபிஸந்தியாலத்தனையன்றோ. இவ் வண்ணமாகவே 'ப்ரஹ்ம ஏகமேவ' என்ற ச்ருதியும் விஶிஷ்டைக்யத்தைச் சொல்லுவதாகக் கொள்ளக் குறையில்லையே. ஏவஞ்ச, பேதத்திற்கும் அபேதத்திற்கும் அபாயமொன்றுமில்லை யென்றதாயிற்று. ஶரீரங்களும் ஶரீரிகளுமாகிற நாநாவஸ்துஸத்பாவம் ப்ராமாணிகமாகை யாலே அபலபிக்க வொண்ணாததே. இங்ஙனே விஶிஷ்டைக்யமும் அநுபவஸித்தமாகை யாலே அபலபிக்க வொண்ணாததே. ஆக; உண்மையில் வெவ்வேறுபட்ட வஸ்துக்களும் ஶரீர ஶரீரி ஸாவநிபந்தநமாகவே ஒன்றாக வழங்கப்படுவதாய் ஸித்திக்கையாலே அப்படிப் பட்ட ஶரீர ஶரீரி ஸாவத்தையுணர்த்துகின்ற அந்தர்யாமி ப்ராஹ்மணநிரூபங்களான ச்ருதி வாக்யங்களுக்கு நமது மதத்தில் மிகுந்த கௌரவமுள்ளது. அத்வைதிகள் பேதச்ருதிகளை அநாதரிப்பது போலவும், த்வைதிகள் அபேதச்ருதிகளை அநாதரிப்பதுபோலவும் நாம் ஒரு வகையான ச்ருதியிலும் அநாதரம் காட்டுகின்றிலோம். ஆகவே ஸர்வச்ருதிஸாமஞ்ஜஸ்யம் நமக்கே யொழியப் பிறர்க்கில்லை யென்பது கல்வெட்டாகத் தேறி நின்றது.

— சரீராத்ம பாவமே ப்ரதாநப்ரதிதந்த்ரார்த்த மென்பது —

11. மதாந்தரஸ்தர்கள் ஒப்புக்கொள்ளாத பல அர்த்தங்களை நாம் ஒப்புக்கொண்டி ருக்கின்றோம்; நித்யஸூரிஸத்பாவம், எம்பெருமானுடைய கல்யாண குணாச்ரயத்வம், திவ்ய மங்கள விக்ரஹ விசிஷ்டத்வம் முதலானவை அவை. இவற்றை யெல்லாம் விட்டு சரீர சரீரி ஸாவத்தையே கொண்டு விசிஷ்டாத்வைதமென்று பெயரிடுவதில் என்ன விசேஷமென்னில்; கேண்மின். ஸித்தாந்தத்தில் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருக்கின்ற அர்த்த விசேஷங்களுள் ஜகச்சரீரகத்வ மென்பதே பிரதாநமானது. ஆனதுபற்றியே இது ப்ரதாந ப்ரதிதந்த்ரார்த்த மெனப்படுகிறது இதுவே ப்ரதாநமென்பது எங்ஙனமென்னில்; ஸர்வ ச்ருதிகளினுடைய வும் முக்கியமான அர்த்தத்தைத் தெரிவிப்பதாய், ஸர்வச்ருதிகளுக்கும் ஸாமஞ்ஜஸ்யத்தை நிர்வஹித்து வாதிவிஜய ப்ரயோஜகமாயிருப்பதனாலே இதற்கு ப்ராதாந்ய மென்றுணர்க. இந்த ஶரீராத்ம பாவத்தைத் தெரிந்துகொள்ளாமையினாலன்றோ பிறமதத்தவர்கள் ஸர்வ ச்ருதிஸாமஞ்ஜஸ்யத்தை நிர்வஹிக்கமாட்டாமல் தளருகின்றார்கள். குத்ருஷ்டிகளின் குசோத் யங்களை அவலீலயா பரிஹரித்துத் தருவது இந்த ஶரீராத்மபாவமே யென்க. இங்கு

"யச்சைதத் யதிஸார்வபௌமகதிதம் விச்வாஸ்விச்வாதக:
ஸுத்ருஷ்டம் ஸுதிதந் ஸமீக்ஷ்ய ஶ்வேஷ கவிபிர்விபஶ்சித:।
தச்சைகத்ர ஸுயுக்தமேவதி விஷயம் தத்த்வத்ரயாவநா
ஹேவாகஸ்த்ய ஸநஹேதுகர்ணகோலாஹல:"॥

இத்யாதியான வேதாந்தாசார்ய ச்லோகரத்நத்தைத் திடமாகக் கொள்க. இந்த ப்ரதாந ப்ரதிதந்த்ரார்த்தத்தை நன்கு தெரிந்துகொண்ட வொரு வ்யக்தி நிற்குமிடத்தில் விமதர்கள் எத்தனை பேர்கள் கூடி எவ்வளவு வாதகோலாஹலங்கள் செய்தாலும் அவர்களுக்கு பங்க மேதவிர வேறில்லையென்பது இதன் கருத்து.

—சரீராத்ம ஸாவம் ஶாரீரக மீமாம்ஸாநுக்ருஹீதமென்பதை விவரித்தல்—

12. ஸித்தாந்தத்தில் ஶரீராத்மஸாவமே பிரதான மென்பது கீழே உபபாதிக்கப் பட்டது. ப்ரஹ்மஸூத்ரகாரருக்கும் இதுவே அபிமதமென்பது இனி ஸூசிக்கப்படுகிறது.

இவ்விஷயத்தில் ஶாரீரக மீமாம்ஸை முழுவதுமே ப்ரமாணமாகக் காட்டக் கூடியதாயினும் வ்யுத்பித்ஸுக்களின் புத்தியில் ஏறுவதற்காக ஸம்க்ஷேபமாய் நிரூபித்தல் நலமென்று கருதி, அந்த ஶாரீரக மீமாம்ஸையில் ஒரு அதிகரணத்தை மட்டும் எண்டெடுத்துக் காட்டி ப்ராமாணிகர்களின் மனத்தில் பதியவைக்கிறோம். அதில் முதலத்யாயம் நான்காவது பாதத்தில் வாக்யாந்வயாதிகரணமென்பது ப்ரஸித்தமானது. நான்கு ஸூத்ரங்கள் கொண்டது இவ்வதிகரணம். ப்ருஹதாரண்யகத்தில் ப்ரஸித்தமான மைத்ரேயீ ப்ராஹ்மணமென்னும் பகுதியில் அம்ருதத்வோபாயமேதென்று கேட்ட மைத்ரேயியைக் குறித்து யாஜ்ஞவல்க்யருடைய விடை * ஆத்மா வா அரே த்ரஷ்டவ்ய: * என்பது. இதில் ஆத்மா என்னும் ஶப்தத்தால் குறிக்கப்பட்டவன் பரமாத்மாவா? ஜீவாத்மாவா? என்று விசாரம் ப்ரஸக்தமாக, பரமாத்மாவேயென்று நிர்ணயம் செய்வது இவ்வதிகரணத்தின் பிரமேயம். இது * வாக்யாந்வயாத் * என்கிற முதல் ஸூத்ரத்தினால் தேறியது. மைத்ரேயீப்ராஹ்மணத்திலுள்ள மஹாவாக்யம் ஸமஞ்ஜஸமாக அந்வயிக்க வேண்டுகையாலே அந்த வாக்யத்தில் பிரதிபாதிக்கப்பட்ட ஆத்மா கருமபலன்களை யநுபவிப்பவனான ஜீவாத்மாவாக இருக்க முடியாது; பரமபுருஷனேயாகவடுக்கும்—என்று சொல்லப்பட்டதாயிற்று. இதற்குமேல் ஒரு கேள்வி எழுந்தது; அதாவது, இங்குப் பரமாத்மா விவக்ஷிதனாகில் ஜீவாத்மவாசகமான ஆத்மா என்கிற ஶப்தத்தை ப்ரயோகிப்பானேன்? பரமாத்மாவென்றே ப்ரயோகிக்கலாகாதா? என்று. இக்கேள்விக்கு—ஸூத்ரகாரரால் மேலே மூன்று ஸூத்ரங்களினால் ஸமாதானம் தெரிவிக்கப்பட்டுள்ளது. அடைவே ஆச்மரத்யமதம், ஔடுலோமிமதம், காஶக்ருத்ஸ்நமதம் என மூவருடைய மதம் காட்டப்பட்டுள்ளது. முறையே ஸூத்ரங்கள் (1) ப்ரதிஜ்ஞாஸித்தேர்லிங்கமாஶ்மரத்ய:. (2) உத்க்ரமிஷ்யத ஏவம்பாவாதித்யௌடுலோமி: (3) அவஸ்திதேரிதி காஶக்ருத்ஸ்ந: என்பன.

(1) ஜீவாத்ம பரமாத்மாக்களுக்கு காரியகாரணபாவம் ச்ருதியில் சொல்லப்பட்டிருக்கையாலே அதனால் அவர்களுக்கு அபேதம் ஏற்படுகிறது. அதைத் தெரிவிப்பதற்காகப் பரமாத்ம ஜீவாத்மாக்களுக்கு ஐக்யோக்தியுள்ளதென்று ஆச்மரத்யமதம்.

(2) இனி ஔடுலோமி மதம்; கீழே காட்டிய ஆச்மரத்யமதத்தில் ஜீவாத்மாவுக்குப் பரமாத்மாவிடமிருந்து உத்பத்தியைக் கொள்ளுகையாலே * நஜாயதே ம்ரியதே வா விபஶ்சித் * இத்யாதி ப்ரமாணங்களோடு அது விரோதிக்கையாலும் மற்றும் அநேக தோஷப்ரஸங்கத்தாலும் ஆச்மரத்யமதம் ஸாதுவன்றென்றுகொண்ட ஔடுலோமியானவர்-முக்திதஶையில் ஜீவாத்மாவுக்குப் பரமாத்மாவோடு அபேதம் ச்ருதி ஸித்தமாயிருக்கையாலே முக்திதஶையில் ஹவிஷ்யத்தான ஜீவாத்ம பரமாத்ம அபேதத்தை யவலம்பித்து ஐக்யம் சொல்லிற்றாக நிர்வஹித்தார்.

(3) இனி காஶக்ருத்ஸ்நமதம். கீழே விவரித்த ஔடுலோமி மதத்தில் மோக்ஷம் வரை ஜீவாத்மபரமாத்மாக்களுக்கு பேதமுள்ளதென்றும் முக்திதஶையில் அபேதமென்றும் கொள்ளப்படுகிறவிது, * பரமாத்மாத்மநோர்யோக: பரமார்த்த இதீஷ்யதே । மித்யைதத் அந்யத் த்ரவ்யம் ஹி நைதி தத்த்ரவ்யதாம் யத:॥ * என்கிற ஸ்ரீ விஷ்ணுபுராண வசன விருத்தம். வெவ்வேறுபட்ட பொருள்கள் ஒன்றோடொன்று சேருமேயொழிய ஐக்கியத்தை யடையமாட்டாவென்று இதில் ஸ்பஷ்டமாகக் கூறியிருக்கின்றதன்றோ. முக்தி தஶையில் ஜீவாத்மாவுக்கு ஸ்வஸ்வரூபாவிர்பாவமேயொழிய, பரமாத்மாவோடு ஐக்யாபத்தியென்பதில்லை என்னுமிடம (4–4–1.) * ஸம்பத்யாவிர்பா

வாதிகரணத்தில் நிர்ணயிக்கப்பட்டுள்ளது. ஆக இத்தனைக்கும் முரணுக நிர்வஹிப்பது அநுசிதம் என்று கொண்ட காஶக்ருஸ்த்நர் பரமாத்மா ஜீவாத்மாவினுள் அந்தராத்மாவாக இருப்பதும், ஜீவாத்மாவுக்குப் பரமாத்ம ஶரீரத்வமும் * ய ஆத்மநி திஷ்டந்............ யஸ்யாத்மா ஶரீரம் * இத்யாதி ச்ருதி ஸித்தமாகையாலும், ஶரீர வாசகங்களான ஶப்தங்களுக்கு ஶரீரிபர்யந்த வாசகத்வம் ஶாஸ்த்ரத்ருஷ்ட்யதிகரண ஸித்தமாகையாலும் ஸூக்ருதத்தில் ஜீவாத்மவாசியான ஆத்மஶப்தத்தை பரமாத்ம பர்யந்த வாசகமாக நிர்வஹிப்பதுதான் உசிதமென்று கருதினர்.

இங்ஙனே வரிசையாக மூன்று மதங்களை உதாஹரித்த ஸூத்ரகாரர் மேலே நான்காவது மதத்தைச் சொல்லாமையினுல் காஶக்ருத்ஸ்நமதமே ஸூத்ரகாராபிமத மென்பது நிஸ்ஸந்தேஹமாக நிர்ணயிக்கப்படுகிறது. இது விசிஷ்டாத்வைத மதத்திற்கு விஜயத்வஜமானது.

— காஶக்ருத்ஸ்ந மதத்தை நன்கு உபபாதித்தல் —

14. இங்கே அத்வைதிகள் சொல்லுவதென்னவென்ருல் காஶக்ருத்ஸ்ந மதந்தான் ஸூத்ரகாராபிமத மென்பதில் எமக்கும் விப்ரதிபத்தி கிடையாது. இதை நாங்களும் இசைந்தேயிருக்கிருேம். ஆனுல் (அவஸ்திதே:) என்பதற்கு 'பரமாத்மாவானவர் ஜீவாத்மாவினிடத்தில் அந்தர்யாமியாயிருப்பதனுலே' என்று நீங்கள் கூறுகின்ற பொருள் ஸாதுவன்று. 'பரமாத்மாதானே ஜீவாத்மாவாக இருப்பதனுலே' என்கிற பொருள்தான் (அவஸ்திதே:) என்பதற்கு ஸமஞ்ஜஸமாகும். ஸூத்ரத்தில் ஐக்யத்தைப் பொருந்தவிட வேணும்; இங்ஙனே பொருள் கூறினுலும் ஐக்யம் பொருந்திவிடுகின்றதன்ருே. காஶக்ருத்ஸ்நர் ஶரீராத்ம பாவத்தை அவலம்பித்தே ஐக்யத்தைப் பொருந்தவிட்டாரென்று எதுக்கு ஒப்புக் கொள்ளவேண்டும்? என்கிருர்கள் அத்வைதிகள். இது ஸமஞ்ஜஸமான வாதமன்று என்பதை நன்கு நிரூபிக்கிருேம்.

முதலத்யாயம் இரண்டாம் பாதத்தில், * அத்தா சராசரக்ரஹணாத் * என்னும் உபக்ரம ஸூத்ரத்தைக் கொண்ட அத்த்ரதிகரணத்தில் * குஹாம் ப்ரவிஷ்டாவாத்மாநௌ ஹி தத்தர்ஶநாத் * என்கிற ஸூத்ரத்தில் அநுப்ரவஹிதாத்ம ஸம்பவவாசியாய் த்விவசநாந்தமான (ஆத்மாநௌ) என்கிற ஶப்தத்தினுல் ஸஹ ஸம்ஸ்ருஷ்ட ஸம்பவஶாயிகளான ஜீவாத்ம பரமாத்மாக்களுக்கு ஹ்ருதயகுஹாப்ரவேஶம் ச்ருதிஸித்தமென்று தெரிவிக்கப்பட்டுள்ளது. இதனுல் ஜீவப்ரஹ்மங்களுக்கு நிருபாதிகமான பேதமே ச்ருதிக்கு அபிமதமென்று ஸூத்ரகாரர் அபிப்ராயப்பட்டிருப்பது ஸ்பஷ்டமாகத் தெரிய வருகிறது. ஆக ஜீவப்ரஹ்மங்களுக்கு ஶ்ருதிஸித்தமான ஸ்வரூப பேதத்திற்கு விரோதமில்லாமல் நிர்வஹிப்பதுதான் ஸூத்ரகாராபிமதமென்று இசைந்து தீரவேணும். ஏவஞ்ச, ஜீவப்ரஹ்மங்களுக்கு ஸ்வரூபைக்யத்தை அவலம்பித்து நிர்வஹிக்கவந்தது அவஸ்திதேரித்யாதி ஸூத்ரம்—என்று சொல்லுவது பொருந்தமாட்டாது. இங்கு நாம் முக்கியமாகச் சொல்வதை கவனிக்கவேண்டும். அவஸ்திதி: என்கிற ஶப்தமானது 'பூதலே கட: அவதிஷ்டதே; ப்ராஸாதே தேவதத்த: அவதிஷ்டதே' இத்யாதி வ்யவஹாரங்களிற்போல ஒரு வஸ்துவில் மற்ருெரு வஸ்து இருப்பதைத்தான் சொல்லக் கடவது. * ப்ருதிவ்யாம் திஷ்டந். அப்ஸு திஷ்டந். தேஜஸி திஷ்டந். வாயௌ திஷ்டந். ஆகாஶே திஷ்டந். ஆத்மநி திஷ்டந். * இத்யாதிகளான உபநிஷத் வாக்யங்களில் பலகால்

காணப்படுகிற ச்சாயாதப வைஷம்யத்தையடியொற்றியே (அவஸ்திதே:) என்கிற ஸௌத்ர ப்ரயோகமுள்ளதென்பதை ப்ராமாணிகர்களின் உள்ளம் க்ரஹிக்கமாட்டாததன்று. அநாயாஸமாக க்ரஹிக்கும். ஆக, அவஸ்திதே: என்னும் பதத்திற்கு அத்வைதிகள் கூறும் பொருள் கேவலம் அபிநிவேசமாத்ர விஜ்ரும்பிதமென்று கொள்க. ஏவஞ்ச, வாக்யாந்வயாதிகரணத்தில் விசிஷ்டாத்வைதமே ஸித்தாந்தீகரிக்கப்பட்டதென்பது தெளிவாயிற்று.

— இங்கு விசேஷ அறிவிப்பு —

15. ஸ்ரீ பாஷ்யம் வேதார்த்த ஸங்க்ரஹம் முதலான உத்துங்க க்ரந்தங்களில் ஆழ்ந்த அவகாஹநமுள்ளவர்களுக்கு நமது இச்சிறு நூலால் விசேஷமான பயனொன்றும் நேராது. அத்தகைய ப்ரௌட வித்வான்கள் இச்சிறு நூலை வாசிக்கவும் ஆஸக்தியிராது. வ்யுத்பித்ஸுக்களாய் ஸித்தாந்த தத்வத்தையறிந்து கொள்ள விருப்பமுள்ளவர்களுக்கு இந்நூல் மிகவும் பயன்படவேணுமென்பது நமது விருப்பம். ஸூத்ரகாரரான வியாஸ மஹர்ஷியின் அந்தரங்கம் எந்த வழியில் ஸ்வரஸமாகச் செல்லுகின்றதென்பதை தடஸ்தபுத்திகளாயிருக்குமவர்கள் தெரிந்துகொள்ளவேண்டுவது அவசியம். அன்னவர்களது த்ருப்திக்காக சாரீரக மீமாம்ஸையிலிருந்து சில அதிகரணங்களின் நிஷ்கர்ஷங்களை எளிதான வழியில் எடுத்துக் காட்டுவோமாக. நாலாமத்யாயம் நாலாம் பாதத்தில் * ஸம்பத்யாவிர்பாவாதிகரணம்; அடுத்தபடியாக அவிபாகேந த்ருஷ்டத்வாதிகரணம்; மூன்றாமத்யாயம் இரண்டாம் பாதத்தில் ஸந்த்யாதிகரணத்தில் * பராபித்யாநாத்து திரோஹிதம் ததோ ஹ்யஸ்ய பந்தவிபர்யயௌ * என்கிற ஸூத்ரம்; இரண்டாமத்யாயம் முதற்பாதத்தில் இதரவ்யபதேசாதிகரணத்தில் * அதிகந்து பேதநிர்தேசாத் * அச்மாதிவச்ச தத்நுபபத்தி: * என்னுமிரண்டு ஸூத்ரங்கள். ஆக இவற்றின் ப்ரமேயங்களை இங்கு முக்கியமாக நிரூபிக்கிறோம். இவற்றின் பொருள்களை அவரவர்கள் முன்னடியே வேதாந்ததீப, வேதாந்த ஸாரங்களின் உதவியினால் உணர்ந்து கொள்வது நலம்.

— மோக்ஷஸ்வரூபத்தை விசாரிக்கத் தொடங்குதல் —

16. ஜீவாத்மாக்கள் முக்திதசையில் தனியேயிருந்துகொண்டு பரப்ரஹ்மத்தை அநுபவிப்பதாக ஸித்தாந்தமா? அல்லது ஜீவாத்மாக்களுக்கு ப்ரஹ்மத்தோடு ஐக்யாபத்தி தான் மோக்ஷமென்று ஸித்தாந்தமா? ஸூத்ரகாரருடைய ஸித்தாந்தம் எத்தகைத்து? என்கிற விது முக்கியமாக விமர்சிக்கத் தக்கது. * ப்ரஹ்மவேத ப்ரஹ்மைவ பவதி * என்கிற முண்டகோபநிஷத்வாக்யத்தை முன் பின் ஸந்தர்ப்பத்தைச் சிறிதும் விமர்சியாமல் வெறும் ஆக்ரஹத்தோடு பற்றிக்கொண்டு 'ப்ரஹ்மத்தோடு ஐக்யமடைவதிற்காட்டிலும் வேறொன்றுமில்லை' என்று கூறுகின்ற அத்வைதிகளுக்கு * ஸம்பத்யாவிர்பாவாதிகரணம் மிகவும் விரோதியென்பதை உணரவேணும். அதனைச் சிறிது உபபாதிக்கிறோம்;

— ஸம்பத்யாவிர்ப்பாவாதிகரண ப்ரமேய நிரூபணம் —

17. * ஸம்பத்யாவிர்பாவ: ஸ்வேந சப்தாத் * (4—4—1.) என்கிற ஸூத்ரத்தினால்— அர்சிராதிமார்க்கத்தாலே ப்ரக்ருதிமண்டலத்திற்கப்பால் அப்ராக்ருத தேசவிசேஷத்தில் ஆதித்யவர்ண திவ்யமங்கள விக்ரஹ விசேஷ விசிஷ்டமாய் வாஸுதேவாக்யமான பரஞ்சோதியை அணுகினவனுக்கு கர்மக்ருத ஸ்வரூபதிரோதானம் தொலைவதாகிற முக்தி

சொல்லப்பட்டுள்ளது. ஸம்பத்ய—பரஞ்சோதியை யணுகி; ஆவிர்ப்பாவ:—ஸம்ஸார தசையில் மறைந்திருந்த அபஹதபாப்மத்வாதி குணாஷ்டகம் மறைவு தொலைந்து வெளிப் படுவதுதான் மோக்ஷமென்பது; ஸ்வேநஶப்தாத்—ச்ருதியில் * ஸ்வேநரூபேணாபிநிஷ்பத்யதே * என்று சொல்லியிருக்கையாலே. என்பது ஸூத்ரத்தின் பொருள். * ஏஷ ஸம்ப்ரஸாதோऽஸ்மாச்சரீராத்ஸமுத்தாய பரம்ஜ்யோதிருபஸம்பத்ய ஸ்வேநரூபேணாபிநிஷ்பத்யதே * என் கிற ச்ருதியில் பரஞ்சோதியை யணுகினவுடனே விளைவதாகச் சொல்லப்பட்ட அபிநிஷ்பத்தி யானது ஏற்கெனவேயிருந்த ஸ்வரூபத்தின் ஆவிர்ப்பாவமே யொழிய அபூர்வமானதோர் ஆகாரத்தின் உத்பத்தியன்று என்றபடி. இங்ஙனே பொருளல்லாவிடில் ரூபேண என்பதற்கு ஸ்வேந என்று விஶேஷணமிட்டிருப்பது வியர்த்தமாகும். ஏற்கெனவேயுள்ள ஸ்வரூபந்தான் * ஸ்வேந * என்பதனுல் தெரிவிக்கப்படும். உள்ள ஸ்வரூபத்திற்கு ஆவிர்ப்பாவமாவது என்ன வென்றால்; மறைந்திருந்தவது மறைவு நீங்கி உள்ளபடி வெளிப்படுவதேயாம். ஜீவாத்மாவின் இயற்கையான ஸ்வரூபம் அபஹத பாப்மத்வாதிகளான எண் குணங்களுடைமை என்பது ஸூத்ரகாரரே நிர்ணயித்ததொன்றும். அப்படிப்பட்ட ஸ்வரூபம் ஸம்ஸாரதசையில் ப்ரகாஶம் பெறுமல் திரோஹிதமாயிருந்தது. இவ்விஷயம் * பராபித்யாநாத்து திரோஹிதம் ததோ ஹ்யஸ்ய பந்தவிபர்யயௌ * என்னும் ஸூத்ரத்தில் தெரிவிக்கப்பட்டது. ஜீவாத்மாவின் அந்த ஸ்வரூபமானது, பராபித்யாநாத்—பரமபுருஷ ஸங்கல்பத்தாலே, திரோஹிதம்—மறைந்திருந்தது. ஏனென்றால்; அஸ்ய—இந்த ஜீவனுடைய, பந்தவிபர்யயௌ—ஸம்ஸாரபந்தமும் மோக்ஷமும்; தத:—பரமபுருஷ ஸங்கல்பத்தாலேயே ஆகின்றனவன்றே. என்பது ஸூத்ரத்தின் பொருள். அபஹத பாப்மத்வாதிகளான ஸ்வாபாவிகாகாரத்திற்குத் திரோதானமாவது—அதனுடைய கார்யகரத்வமில்லாமையேயாம். இதற்கு ஹேது ஏதென் னில்; அநாதிகருமமடியான பகவந்நிக்ரஹ ஸங்கல்பமே. அந்த ஸங்கல்பம் நிவ்ருத்தமான வளவில் ஸத்ய ஸங்கல்பத்வாதி குணங்கள் கார்யகரமாகையாலே திரோதாந நிவ்ருத்தி யுண்டாகிறது. அதுதான் ஸ்வரூபாவிர்பாவமெனப்படுகிறது.

18. இந்த நியாயம் ஞானம் முதலிய மற்ற குணங்களிலுமொக்கும். ஞானமுங் கூட ஸம்ஸாரதசையில் கருமத்தினுல் ஸங்குசிதமாய், முக்திதசையில் ஸங்கோச ஹேது வான கருமம் தொலைந்ததனுல் இயற்கையான விகாஸாவஸ்தையையடைகிறது. ஞானத் திற்கு ஸங்கோசமாவது விஷயங்களைப் பரிமிதமாகக் கொள்ளுகை. விகாஸமாவது, * ஸர்வம் ஹ பஶ்ய: பஶ்யதி * என்று ச்ருதிஸித்தமான உள்ளது உள்ளபடி ஸர்வவஸ்துக்களையும் ஸாக்ஷாத்கரித்தல். ஆக, பரஞ்சோதியையணுகினவனுக்கு கர்மநிபந்தந ஸ்வரூப திரோ தாநத்தின் நிவ்ருத்தியாகிற முக்தி சொல்லப்பட்டதாயிற்று. திரோதாநம் தொலையவே ஸர்வ வஸ்துக்களையும் உள்ளபடி ஸாக்ஷாத்கரிக்கவல்லவனுய்க் கொண்டு பரம புருஷனை அநுபவிக் கிறுனென்னுமிடம் அடுத்ததான * அவிபாகாதிகரணத்தில் விஸ்தரீகரிக்கப்பட்டுள்ளது.

— அவிபாகேந த்ருஷ்டத்வாதிகரணமும் அத்வைதவாத ப்ரதிகூலம் —

19. * அவிபாகேந த்ருஷ்டத்வாத் * (4–4–4) என்கிற ஸூத்ரமானது—முக்தன் பரம புருஷனை அவிபாகேந அநுபவிக்கிறுன் (அதாவது) பரப்ரஹ்மத்திற்கு அப்ருதக்ஸித்த விசேஷணமாய்க் கொண்டு அநுபவிக்கிறுன்; [த்ருஷ்டத்வாத்] யதாவஸ்திதமான தன்னுடைய ரூபம் ஸாக்ஷாத்கரிக்கப்பட்டபடியினுலே என்னும் பொருளுடையது. ஜ்ஞான ஸங்கோச கங்களான கருமங்களில் நின்றும் விடுபட்டு நிரதிஶயவிகாஸாவஸ்ஜ்ஞாநஶாலியான

முக்தன் தத³பிந்நத்வாதி ப்ருதக்ஸித்திக்காஸ்ரய ஸ்வரூப விசேஷணமாய்க் கொண்டு பரப்ரஹ்மத்தை யநுபவிக்கிறானென்பது தேர்ந்த கருத்து: இங்கே பூர்வபக்ஷமென்னவென்றால்; பரஞ்சோதியை யணுகின முக்தன் தன்னைப் பரமாத்மாவில் வேறுபட்டவனாக அநுபவிக்கிறானேயொழிய ஒற்றுமைப்பட்டதாக அநுபவிப்பதில்லை; அவிபாகமென்பது அபேதரூபமாயிருந்தால் *ஸோऽச்நுதே ஸர்வாந் காமாந் ஸஹ ப்ரஹ்மணா விபச்சிதா* என்கிற ச்ருதி விரோதிக்கும். 'தகப்பனோடு கூட மகன் சென்றான்' என்றால் இருவர்க்கும் எப்படி பேதம் ஏற்படுகிறதோ அப்படியே "ப்ரஹ்மணா ஸஹ அச்நுதே" என்கிற இவ்விடத்திலும் பேதம் ஏற்பட்டே தீரும். அவிபாகமென்பது அப்ருதக்ஸித்தவிசேஷணஸ்வரூபமென்று கொண்டால் *நிரஞ்ஜந: பரமம் ஸாம்யமுபைதி* என்கிற ச்ருதியிலோதப்பட்ட பரம ஸாம்யாபத்தி விரோதிக்கும். ப்ரகார ப்ரகாரி பாவேந வைஷம்யம் கொள்ளுமளவில் பரம ஸாம்யம் விரோதிக்குமன்றோ. ஆக இந்த பூர்வபக்ஷத்தின்மேல் ஸித்தாந்தமென்னவென்றால்; அவிபாகேந என்பதற்கு—பரம புருஷனுக்கு அப்ருதக்ஸித்த விசேஷணமாய்க் கொண்டு என்று தான் பொருள்; *ய ஆத்மநி திஷ்டந் .. யஸ்யாத்மா சரீரம்* இத்யாதி ச்ருதிகளாலே ஜீவாத்மா பரமாத்மாவுக்கு சரீர பூதனாகச் சொல்லப்படுகையாலே, சரீரத்வம் அப்ருதக்ஸித்த விசேஷணஸ்வரூபமாகையாலே யென்றுணர்க. பரம ஸாம்ய ச்ருதி விரோதமும் வாராது; பரப்ரஹ்ம குணாநுபவத்தில் மட்டும் பரமஸாம்யம் விவக்ஷிதம். தராசில் ஒரு தங்கக் கட்டியையும் கருங்கல் கட்டியையுமிட்டு நிறுத்துப் பரமஸாம்யம் சொல்லுமளவில் இந்த ஸாம்யம் எடையில் மட்டுமேயொழிய பெருமையிலுமன்றே.

— இங்குப் பிறர்சொல்லும் பொருளை இதரவ்யபதேசாதி கரணத்தைக் கொண்டு நிரஸித்தல் —

20. *அவிபாகேந த்ருஷ்டத்வாத்* என்னும் ஸூத்ரத்திற்கு அத்வைதிகள் சொல்லும் பொருளோ வென்னில்; அவிபாகேந—முக்தனானவன் ப்ரஹ்மத்திற்காட்டிலும் வேறுபடாமல் நிற்கிறான். த்ருஷ்டத்வாத்—*தத் த்வமஸி* முதலான ச்ருதிகளில் அங்ஙனே காணப்பட்டபடியாலே—என்பதாக. இப்பொருள் ஒருபடியாலும் சேராது. ஜீவாத்ம பரமாத்மாக்களின் ஐக்யம் *தத்த்வமஸி ச்ருதியினால் தேறுகின்றதென்பதை ஸூத்ரகாரர் முன்னமே நிரஸித்திருக்கையாலே அந்த அர்த்தம் நெஞ்சாலும் நினைக்கத்தகாததலால் ஸூத்ரத்திலுள்ள *த்ருஷ்டத்வாத்* என்கிற ஹேதுக்கிக்கு 'தத்த்வமஸிச்ருதியில் ஜீவப்ரஹ்மங்களுக்கு ஐக்யம் காணப்பட்டபடியாலே என்று பொருள் கூறுதல் பொருந்தாது. இரண்டாமத்யாயம் முதல் பாதத்தில் இதரவ்யபதேசாதிகரணமுள்ளது. அதில் பூர்வபக்ஷமென்ன? ஸித்தாந்தமென்ன? என்று பார்க்கவேணும். *தத்த்வமஸ்யாதி ச்ருதிகளில் ஜீவ ப்ரஹ்மங்களுக்கு அபேதம் தெரியவருவதால் ப்ரஹ்மத்தை ஜகத் காரணமாக ஒப்புக்கொண்டால் தனக்குத் தான் ஹிதம் செய்து கொள்ளாமை முதலிய தோஷங்கள் ப்ரஸங்கிப்பதால் ப்ரஹ்மம் ஜகத் காரணமென்கிற பக்ஷம் பொருந்ாதென்று சங்கை; ஜீவப்ரஹ்மங்களுக்குப் பரஸ்பர பேதமே ச்ருதிஸித்தமாகையால் சங்கித்த தோஷங்களுக்கு ப்ரஸக்தியில்லையென்பது ஸமாதானம். அவ்வதிகரணத்திலுள்ள ஸூத்ரங்களாவன;—* இதரவ்யபதேசாத் ஹிதாகரணாதி தோஷப்ரஸக்தி: * அதிகம் து பேதநிர்தேசாத் * அச்மாதிவச்ச ததநுபபத்தி: * என்பன. இவற்றுள் முதல் ஸூத்ரம் பூர்வபக்ஷ ஸூத்ரம். மற்றவையிரண்டும் ஸித்தாந்த ஸூத்ரங்கள். இந்த பூர்வபக்ஷஸித்தாந்தங்களை விவேகிகள் நன்கு மனத்தில் கொள்ள

வேணும். ஆத்யாத்மிகம், ஆதிதைவிகம், ஆதிபௌதிகம் என்னும் பலவகைப்பட்ட துக்கங்களினால் பீடிக்கப்பட்டுக் காண்கிற ஜீவவர்க்கமும், இப்படிப்பட்ட பீடைகளையுண்டாக்குகிற ப்ரஹ்மமும் வேறுபட்டதன்றிக்கே ஒரே தத்வமாயிருந்தால் ப்ரஹ்மம் தனக்குத் தானே அஹிதங்களைச் செய்துகொள்வதும் ஹிதங்களைச் செய்துகொள்ளாமையுமாகிற தோஷம் ப்ரஸங்கிக்கமாட்டாதா? ஜீவப்ரஹ்மங்களுக்கு பேதத்தை இசைந்தாலொழிய இந்த தோஷத்தைப் பரிஹரிக்க வழியுண்டா? என்னுமிதைக் கூட ஆராயமாட்டிற்றிலரே. * அதிகந்து பேதநிர்தேஶாத் * என்கிற ஸூத்ரத்திற்கு 'ப்ரஹ்ம ஜீவாத் அதிகம்—அந்யத்' என்று பொருள். ஶங்கர பாஷ்யத்தில் தேறுகிற அர்த்தமும் இதுவேதான்.

— * அஶ்மாதிவச்ச தத் அநுபபத்தி: * என்கிற ஸூத்ரத்தினால் பிறருடைய அபார்த்த நிரஸநம்.

21. ச்ருதிகளின் ஜீவப்ரஹ்மங்களுக்கு பேதம்போலே அபேதமும் சொல்லப்பட்டிருக்கக் காண்கையாலே அபேதச்ருதிக்குத்தான் ப்ராபல்யம் கொடுத்தாலென்ன? என்று ஶங்கித்துக்கொண்டு * அஶ்மாதிவச்ச தத் அநுபபத்தி: * (2—1—23) என்கிற ஸூத்ரம் அவதரித்துள்ளது. இதில் "ததநுபபத்தி:" என்றதில் தச்சப்தார்த்தம் என்னவென்றால், பூர்வபக்ஷஸூத்ரத்தில் * இதரவ்யபதேஶாத் * என்றதனாலே விவக்ஷிதமான ஜீவப்ரஹ்மைக்யமே அர்த்தம். அச்மாதிவத்—பாஷாணலோஷ்டாதிகளுக்கு ப்ரஹ்மத்தோடுகூட ஸ்வரூபைக்யம் எப்படி அநுபபந்நமோ, அப்படியே ஜீவாத்மாவுக்கும் பரமாத்மாவோடு ஸ்வரூபைக்யம் அநுபபந்நம் என்று ஸூத்ரார்த்தம் தேறிற்று. ஜடத்திற்கும் அஜடத்திற்கும் ஸ்வரூபைக்யம் கூடாதாப்போலவே ஜீவாத்மாவுக்கும் பரமாத்மாவோடு ஸ்வரூபைக்யம் கூடாது என்று ஸ்பஷ்டமாகச் சொல்லியிருக்கிறது. ஒருவஸ்து கருமபலன்களை புஜிக்கக்கூடியதாயும், மற்றொருவஸ்து அதை புஜிக்கக்கூடாததாயுமிருக்கும்போது இவ்விருபொருள்களுக்கும் ஸ்வரூபைக்யமென்று வாய்திறக்கவும் முடியாதே.

— * அத்விதீயச்ருதியின் பொருள் நிர்வாஹம். —

22. * ஏகமேவாத்விதீயம் * என்கிற ச்ருதியைச் சிக்கனப்பற்றிக்கொண்டு அத்வைதிகள் போராடுவதும் பயனற்றது. 'சோளமஹாராஜன் உலகத்தில் அத்விதீயனாயிருக்கிறான்' என்றால் அவனுக்கு நிகரான வேறொரு ராஜா இல்லையென்றதாகுமே யொழிய, சோளராஜனுக்கு மக்களில்லை, மனைவியில்லை, மனையில்லை, உடுக்கத் துணியில்லை, உண்ணச் சோறில்லை. என்றதாகுமோ? அதுவே அர்த்தமானால் அந்த வாக்யம் சோளமஹாராஜனைப் பழிப்பதாகுமேயல்லது புகழ்வதாகாதல்லவா? அத்விதீய பதத்தை உலகத்தில் எத்தனை யிடங்களிலே பிரயோகிக்கக் காண்கிறோம்! ஓரிடத்திலாவது பிறர் கூறும் விபரீதார்த்தம் காண வழியுண்டோ? * அத்விதீயம் ப்ரஹ்ம * என்றவிடத்திலும் ப்ரஹ்மத்திற்கு ஸமானமான வேறொரு வஸ்துவில்லை யென்றதாகுமே யொழிய ப்ரஹ்மத்துக்கு குணமில்லை, விக்ரஹமில்லை, விபூதியில்லை, நித்யஸூரிகளான ஜீவர்களில்லை, உலகமில்லை என்றதாகுமோ? ஒருகாலுமாகாது. வேதம் முதலிய ப்ரமாணங்களினால் ஸித்தமான ஸகல ஜகத்துக்களும் ஜீவாத்மாக்களும் அனந்த குணகணங்களும் இந்த அத்விதீய ச்ருதியால் ஒருகாலும் இல்லை செய்யப்

படமாட்டார். ப்ராஹ்மத்துக்கு அனந்த குணங்களும் உபய விபூதியும் அனந்த ஜீவராசிகளும் உண்டென்பது சாஸ்த்ர ஸம்ப்ரதிபந்நம். *ந தத்ஸமஸ்சாப்யதிகஸ்ச த்ருஸ்யதே* என்ற ச்ருதிக்குப் பொருந்தியதன்றோ நாம் உபபாதிக்கும் பொருள். * பாதோஸ்ய விஸ்வா பூதாநி த்ரிபாதஸ்யாம்ருதம் திவி * என்கிற ச்ருதியானது ஸர்வ பூதங்களையும் ஈச்வரனுடைய விபூதியின் ஏகதேசமாகச் சொல்லுகிறது. இப்படி பல ச்ருதி ஸ்ம்ருதீதிஹாஸ புராணாதிகளால் ஸித்தமாகும் குணவிபூத்யாதிகளை மறுக்காமலும் லோக வ்யவஹாரத்தை யொட்டியும் அத்விதீய ச்ருதிக்கு அர்த்தம் செய்வதில் உள்ள ஔசித்யத்தைப் பிறர் அறியகில்லார். ப்ரஹ்மத்திற்கு ஒப்பான வேறொரு பொருள் இல்லை யென்பதே அதன் உண்மைப் பொருளாகும். இதை ஆளவந்தார் * யயா ஜாது நூவஸ்ஸ ஸாம்யதீயோஸ்த ஹேதவே * இத்யாதிகாரிகைகளினால் வெகு அழகாக விளங்க வைத்தார். ஸ்ரீ பாஷ்யாதிகளிலும் இவ்வர்த்தம் விசதீக்ருதம். அவற்றை ப்ரத்யாக்க்யாநம்பண்ண இவர்களிடம் யாதொருஸாமக்ரியும் கிடையாது.

— தத்த்வமஸிச்ருதியின் அபார்த்தநிரஸநம் —

23. இவ்வண்ணமாகவே *தத்த்வமஸி வாக்யார்த்தத்திலும் தெளிவு பிறப்பிக்கிறோம். சாந்தோக்யோபநிஷத்திலேயே ஆறுவது அத்யாயத்திலேயே எட்டாவது கண்டம் முதல், பதினாறுவது கண்டம் வரை ஒவ்வொரு கண்டத்திலும் தத்த்வமஸி யுள்ளது. பூர்வோத்தர வாக்யங்களோடு சேர்ந்து இந்த வாக்யம் * ஐததாத்ம்யமிதம் ஸர்வம் தத்ஸத்யம் ஸ ஆத்மா தத்த்வமஸி ஸ்வேதகேதோ * என்றோதப்பட்டுள்ளது. இவ்வத்யாயத்தில் மஹர்ஷி உத்தாலகர் தமது குமாரன் ச்வேதகேதுவுக்கு ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபத்தை உபதேசிக்கிறார். எட்டாவது கண்டத்திற்கு முன் ப்ரஹ்மம் ஜகத்துக்கு உபாதாந காரணமும் நிமித்த காரணமுமாகுமென்று சொல்லி அதை மிக விரிவாக த்ருஷ்டாந்த பூர்வகமா யுபதேசிக்கிறார். [தத் த்வமஸி ச்வேதகேதோ!] இந்த வாக்யத்தில் நான்கு பதங்களுள்ளன. உத்தாலகர் தமது புத்திரனை ச்வேதகேதுவை விளித்து 'த்வம் தத் அஸி' என்கிறார். ச்வேதகேதுவே! நீ அதுவாயிருக்கிறாய் என்கை. இங்கு த்வம் என்பதனால் ச்வேதகேதுவையும், தத் என்பதனால் ப்ரஹ்மத்தையும் குறிக்கிறது. ஜீவாத்மாவான ச்வேதகேதுவைப் பார்த்து நீ பரமாத்மாவா யிருக்கிறாய் என்று சொல்லப்படுகிறது. ஜீவாத்மாவுக்கும் ப்ரஹ்மத்திற்கும் அபேதம் காட்டுவது இந்த வாக்யத்தின் முழுநோக்கு. இதனால் ஜீவனும் ப்ரஹ்மமும் ஒன்றே, இரண்டு பொருள்களல்ல என்றதாகிறது—என்பதாகப் பிறர் சொல்லுவது.

24. பெண்ணுக்கு வரன் தேடப்போன வொரு பிதா, குலீநனாய் ஸுந்தரனாய் யுவாவாய் பண்டிதனாய் தனிகனாயிருக்கிற ஒரு பிள்ளையைத் தாம் பார்த்து வந்ததாகச் சொல்லி 'அந்த வரனைப் பாருங்கள்' என்றால் இங்கு அந்த என்கிற சொல்லானது பூர்வோக்த குலீநத்வாதி குணயுக்தனையே சொல்லுமென்பது எப்படி நிர்விவாதமோ, அப்படியே ப்ரக்ருதத்தில் தத் பதமும் அங்கு முன்னே ப்ரஸ்துதமான ஸர்வஜ்ஞத்வ ஸத்ய ஸங்கல்பத்வ ஸகல ஜகத் காரணத்வாதி விசிஷ்டமான ப்ரஹ்மத்தையே சொல்லுமென்பதும் நிர்விவாதம். இனி த்வம் பதத்திற்கு வெறும் ச்வேதகேது பொருளாக மாட்டான்; சோக மோஹ அஜ்ஞாநாதியுக்தனாய் ஸம்ஸாரியாய் முமுக்ஷுவான ச்வேதகேதுவே பொருளாகக் கடவன். இனி 'தத் த்வமஸி' என்ற மூன்று சொற்களையும் சேர்த்துப் பொருள் கொண்டால், அஜ்ஞாந சோக மோஹாதி யுக்தனாய் ஸம்ஸாரியாய் அமுக்தனாய் முமுக்ஷுவான நீ, நித்யாநந்த ஸ்வரூபியாய்

ஸர்வஜ்ஞமாய் நித்யமுக்தமாய் ஸர்வஶக்தியாய் ஸம்ஸார ஸம்பந்த ரஹிதமாய் ஸர்வஜகத் காரணமான அந்த ப்ரஹ்மமா யிருக்கிருய் என்று பொருள் பட்டதாக விளங்கும். இப் பொருள் யுக்தமாகுமோ? 'ஜலம் அக்நியே' என்ருவது, 'இருளே ஸூர்யன்' என்ருவது ஒருவன் சொன்னல் இதை யுக்தமென்று யாரேனும் அங்கிகரிக்க முடியுமா? ஜலமே நெருப் பானல் குளிர்ச்சியும் வெப்பமுமாகிய பரஸ்பர விருத்தமான இரண்டு தர்மங்கள் ஓரிடத்தில் சேர்ந்திருக்க நேரிடும். அவை ஓரிடத்தில் சேர்ந்திருக்கக் கூடுமானல் அவை பரஸ்பர விருத்த தருமங்களாகமாட்டா, ஆகவே பரஸ்பர விருத்தங்களான இரண்டு தன்மைகளை ஓரிடத்தி லிருப்பனவாகக் கர்ட்டவல்ல 'ஜலமே நெருப்பு' என்கிற அந்த வாக்யமானது யுக்தி விருத்த மும் ப்ரத்யக்ஷ விருத்தமுமான அர்த்தத்தைக் காட்டுவதால் அப்ராமாணமெனப்படுகிறது. அதுபோலவே * தத் த்வமஸி வாக்யமும்—ஸர்வோத்துங்கமான பரப்ரஹ்மத்தையும் ஸர்வாத மஞன ஸம்ஸாரி ஜீவனையும் ஒன்ருகக் காட்டுவதாயிருந்தால் பரஸ்பர விருத்த தர்ம ஸமா வேஶம் கொள்ள நேரிடும். அதனல் இந்த வாக்யமும் அப்ராமாணமாக வேண்டி வரும். ஆகவே இந்த வாக்யத்திற்கு அங்ஙனே பொருள் கொள்ளலாகாது. இங்கு ஜஹத்-ஜஹல் லக்ஷணை கல்பித்துப் பொருந்த விடலாமென்கிற பிறருடைய வாதம் எம்முடைய பல நூல் களில் தள்ளுண்டதாகையாலே தலைகாட்டாது.

25. ஸர்வஜ்ஞமாய் ஆனந்த மயமாய் ஜகத் காரணமா யிருப்பது சுத்த ப்ரஹ்மமென்றும், மாயை யென்கிற உபாதியோடு கூடிய ப்ரஹ்மம் அஜ்ஞமாய் ஸம்ஸாரியாய் துக்கியாய் கார்ய மாயிருக்கிறதென்றும், பிறர் கூறும் கூற்று சிறிதும் பொருந்தாது. ஸச்சிதாநந்த ஸ்வப்ரகாச மான ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபத்தில் மாயை யென்கிற உபாதியின் ஸம்பந்தமே உண்டாக முடியாது. ப்ரகாசமயனன ஸூர்யனிடத்தில் இருளின் ஸம்பந்தமுண்டாவது எப்படி கூடாதோ, அப்படியே ஸ்வப்ரகாஶமான ப்ரஹ்மத்திலும் மாயா ஸம்பந்தம் பொருந்தாது. பொருந்து மாகில் ப்ரஹ்மம் ஸ்வப்ரகாஶமாக மாட்டாது. இருளை அகற்ற முடியாதவன் ஸூர்யனு வனே? ப்ரஹ்மத்திற்கு மாயா ஸம்பந்தம் உண்டாகக் கூடுமென்றே கொண்டாலும், இதனல் சுத்த ப்ரஹ்மம் வேருய், மாயாஶபலித ப்ரஹ்மம் வேருய்விடுமோ? ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபம் ஒன் றேயொழிய இரண்டன்று. பிறருடைய கல்பனை நிராலம்பமானது. ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபத் திற்கு மாயாஸம்பந்தம் ஒப்புக்கொள்வதனல் எவ்வித ஸமாதானமும் வந்திடாது. மாயா வாதிகளென்று பட்டம் பெறுவதே லாபம். மாயாஶபலித ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபத்தில் ஒப்புக் கொள்ளும் அஜ்ஞானம் ஸம்ஸரணம் முதலிய தோஷங்களெல்லாம் சுத்த ப்ரஹ்மத்திலும் இருப்பதாகவேயாகும்.

26. ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபம் அகண்டமானது. அதில் ஒருபாகம் மாயா ஸம்பந்தமுடைய தென்றும் மற்றெருபாகம் சுத்தமானதென்றும் சிலர் சொல்லுவதுபோலாது. ஏகதேசத் தில் மாயா ஸம்பந்தத்தை யொப்புக் கொண்டு அவ்விடத்தில் அஜ்ஞாநாதிகளைக் கல்பிப்பதும், மற்றெரு தேசத்தை சுத்தமாகவைத்து அதில் ஜ்ஞாநாநந்தாதிகள் இருப்பதாகச் சொல்லு வதும் அடியோடு பொருந்தாது. ஒரு மனிதனுக்கு ஓர் அவயவத்தில் வ்ரணம் ஏற்பட்டு அதனலாகிய துயரமும், மற்றேரவயவத்தில் சந்தனம் பூசி அதனலாகிய ஸுகமும் இருப்ப தாகச் சொல்வதொக்குமிது. அகண்டமான ப்ரஹ்மத்தை இரு துண்டாகச் செய்தாலொழிய ஸ்வச்சந்த கல்பனைகளால் யாதொரு ஸமாதானமும் செய்ததாகாது. ஆக, * தத்த்வமஸி வாக்யத்திற்குப் பிறர் கூறும் பொருள் ஒருபடியாலும் பொருந்தாதென்று முடிந்தது.

27. பொருந்தும்பொருளாவது, மநுஷ்யன் பசு ம்ருகம் முதலான சப்தங்கள் பாஞ்ச பௌதிகமான சரீரத்தளவிலே நிற்பனவாயினும், 'மனிதன் ஆனந்திக்கிறான், மிருகம் துன்புறுகிறது' என்பனபோன்ற வ்யவஹாரங்களில் மநுஷ்யசரீரகனான ஆத்மாவும் ம்ருகசரீரகனான ஆத்மாவுமே அர்த்தமாகிறபடியை அனைவருமறிவர். அசேதனமான சரீர பிண்டத்திற்கு ஸுகதுக்கங்கள் கூடாவாகையால் சரீர வாசக சப்தங்கள் சரீரியளவிலே நின்றேதீரும். இனி ப்ரக்ருத விஷயத்திற்கு வருவோம். ஸர்வ வ்யாபகமான ப்ரஹ்மம் சேதநாசேதனரூப ஸகல பதார்த்தங்களிலும் வியாபித்து நிறைந்திருக்கின்றது. பாஞ்ச பௌதிக சரீரத்தினுள்ளே ஜீவாத்மா வியாபித்து நின்று தரித்து நடத்துவதுபோலவே பரப்ரஹ்மமும் ஸகல பதார்த்தங்களினுள்ளும் வியாபித்து தரித்து நின்று நியமித்து நடத்துகிறபடியாலே ஸகலத்திற்கும் தான் சரீரியாய் ஸகலமும் தனக்கு சரீரமாய் இருக்கும்படி. *யஸ்ய ப்ருதிவீ ஶரீரம்—யஸ்யாத்மா ஶரீரம்* இத்யாதி ச்ருதிகளில் ஸகல சேதநாசேதநப் பொருள்களும் ப்ரஹ்மத்திற்கு சரீரமென்றும், அனைத்துக்கும் அது உயிரென்றும் சொல்லப்பட்டிருக்கையாலே, சரீர வாசகமான சப்தம் சரீரியளவும் காட்டியே தீரும்படியை முன்னமே உபபாதித்திருக்கையாலே இப்போது தத்த்வமஸி வாக்யத்தை நிர்வஹிப்பது மிக எளிதாய்விட்டது. ஜகத்காரணமாய் தத் என்னப்பட்ட ப்ரஹ்மமும், ச்வேதகேது சரீரகமாய் த்வம்பத நிர்திஷ்டமான ப்ரஹ்மமும் ஒன்று என்றதாகத் தேறுகிறது. இப்போது எவ்விதமான விபத்துமில்லை. ஜீவனும் ப்ரஹ்மமும் ஒன்று எனச் சொல்லுவதாய் இருந்தால் தான் கீழே நிரூபித்தபடி விருத்த தர்மங்கள் ஓரிடத்தில் சேரவேண்டி வரும். ஜகத் காரணமான ப்ரஹ்மமும் ச்வேதகேது சரீரகமான ப்ரஹ்மமும் ஒன்று என்னும்போது எவ்விதமான பாதகமுமில்லையன்றோ.

— சாரீரகமீமாம்ஸையில் சரமஸூத்ரவிமர்சம் —

28. 'ஜீவாத்ம பரமாத்மாக்களுக்கு ஐக்யம்' என்று வாய்திறக்கவும் முடியாதபடியன்றோ ஶாரீரக மீமாம்ஸையின் அபராதிகரணம் [ஜகத்வ்யாபாரவர்ஜாதிகரணம்] அவதரித்திருக்கின்றது. சேதந பரமசேதநர்களுக்கு ஐக்யமேயாகிற பக்ஷத்தில் 'ஜகத்வ்யாபாரவர்ஜம்' என்று ஒன்றை வர்ஜிக்க வேண்டியதில்லை; முக்தனுக்குப் புநராவ்ருத்தி ஶங்கையைப் பண்ணி புநராவ்ருத்தி கிடையாதென்று சொல்லவும் வேண்டியதில்லை. இவற்றுக்கு ப்ரகாராந்தரத்தாலே நிர்வாஹம் சொல்லுகிறோமென்னில்; ஒரு ஶாஸ்த்ரத்திற்கு மிணங்காததும் ஏகை போல கல்பிதமுமான அந்த நிர்வாஹம் மித்த்யா வாதங்களுக்குள்ளே தலையான மித்த்யா வாதமாய் நிற்குமத்தனை. *ஸ ஹாப்நோதி வரம்* என்றும், *ரஸோ வை ஸ: । ரஸம் ஹ்யேவாயம் லப்த்வாநந்தீ பவதி* என்றும் *ஸதஸ்தாஜ ஶாயந்ராஷ்டு* என்றும் இங்ஙனே பல நூற்றுக் கணக்கான ப்ரமாணங்களுக்குச் சிறிதும் பொருந்தாத ஐக்யவாதம் அரண்ய ருதிதமத்தனை. ஆயிரக் கணக்கான ச்ருதி வாக்யங்கள் முக்தனுக்கு ப்ரஹ்ம ப்ராப்தியையும் தத்நுயாத்ராதிகளையும் ஸ்பஷ்டமாகச் சொல்லா நிற்க *ப்ரஹ்மைவ பவதி* என்கிற ஒரு வாக்யம் இவர்களுக்கு என்ன ஸாதித்துத் தரும். "அயம் மாணவக: ஸிம்ஹ ஏவ, அக்நிரேவ" என்று தாராளமாகச் சொல்லி வருகிறோம். இதனால் மாணவகன் மநுஷ்யத்வத்தில் நின்றும் விலகி ஸிம்ஹத்வத்தை யடைந்து விடுவனோ! அதையும் விட்டு அக்நித்வத்தையடைந்து விடுவனோ? *ஸவகார உபாதக:* என்பது ஸர்வமதஸம்ப்ரதிபந்நமானதே. தைத்திரீய யஜுஸ்ஸம்ஹிதையில் இரண்டாவது காண்டம் முதல் ப்ரச்நத்தில் *விஷ்ணுரேவ பூத்வேமாம்ல்லோகானபிஜயதி* என்றுள்ளது. இது பரலோகத்துச் செய்தியன்று. இஹலோகத்துப்

பலனைச் சொல்லுகிறது. ஆனால் இதில் விவாதம் வேண்டா; எவ்விடத்துப் பலனாகவாவது இருக்கட்டும். இங்கு ஏவகாரத்திற்கு பாஷ்யகாரர்கள் என்ன அர்த்தம் செய்திருக்கிறார்களென்று பார்க்கலாமே, எந்த அபிப்ராயத்தாலே இங்கு * விஷ்ணு ரேவ பூத்வா * என்று ஏவகாரம் ப்ரயோகிக்கப்பட்டிருக்கிறதென்று இதைக் கூட விமர்சிக்க அர்ஹதையில்லையோ இவர்களுக்கு? * வைகுண்டேது பரே லோகே ச்ரியா ஸார்த்தம் ஜகத்பதி:, ஆஸ்தே விஷ்ணு ரசிந்த்யாத்மா பக்தைர் பாகவதைஸ் ஸஹ * என்றும் * யத்ர பூர்வே ஸாத்யாஸ் ஸந்தி தேவா: * என்றும் இப்படி எத்தனை கோடி ப்ரமாணங்கள் விளங்குகின்றன! ஒரு ப்ரமாணத்திற்கும் சேராதபடியும், ஸகல ப்ரமாணங்களையும் கண்ணழித்துக்கொண்டும் வைதிகர்களென்று பேர் சுமப்பவர்கள் பேசுவதும் எழுதுவதும் என்னே?

29. சாஸ்த்ரங்கள் கரைகட்டாக் காவேரி போலே பரந்திருந்தாலும் அவற்றில் தத்வஹித புருஷார்த்தங்களென்று மூன்றை முக்கியமாக உபஜீவிப்பவர்கள் ஸாரஜ்ஞர்கள். மூன்றிலும் விபர்யயமேயாயிற்று இவர்களுக்குள்ளது. முடிவாகப் புருஷார்த்த நிர்ணயத்தில் பெருமோசமாயிருக்கிறது. முக்தாத்மா அங்குச் சென்று மஹாநந்தமநுபவிப்பதாக உபநிஷத்துக்கள் முக்தகண்டமாக ஓதுகின்றன. சேதநனுக்கு எதனால் மஹாநந்தமென்னில், ஸ்வரூபாநுரூபமான சேஷ வ்ருத்தியினாலேயே மஹானந்தம். * வேத: ப்ராசேதஸாதாஸீத் ஸாக்ஷாத் ராமாயணாத்மநா * என்று வேதமே ஸ்ரீராமாயணமாக வடிவெடுத்ததென்று த்ரிமதஸ்தர்களும் அநுஸந்தித்து வருகிறோம். அதில், கைங்கர்யமே பரம புருஷார்த்தமென்று காட்டுவதற்காகவே லக்ஷ்மணனுடைய அவதாரம். வநவாஸத்தில் * ரமமாணா வநே த்ரய: * என்று ராமலக்ஷ்மண ஸீதைகள் மூவரும் ஆனந்தித்ததாகச் சொல்லிற்று. ஸ்ரீராம ஸீதைகளின் ஆனந்தத்தைப்பற்றி விசாரமில்லை. லக்ஷ்மணனுடைய ஆனந்தம் எதனாலென்றால் * அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி * என்று அவன் தானே ருசியுடன் வெளியிட்டபடி இடைவிடாது செய்யும் கைங்கர்யத்தினாலேயே யென்பது வெளிப்படை. * இமௌ ஸ்ம முநிசார்தூல கிங்கரௌ ஸமுபஸ்திதௌ * என்று தாசரதிகளிருவரும் கைங்கர்யத்திற்காகவே வந்திருப்பதாக விச்வாமித்ரரிடம் சொல்லியிருப்பதையும் கவனிக்கவேணும். இதெல்லாம் வேதார்த்தமே யொழிய ஸாமாந்யமான அர்த்தமன்று.

30. சாரீரக மீமாம்ஸையின் முடிவில் * அநாவ்ருத்தி ஸூத்ர—சங்கர பாஷ்யத்தில் ஸூத்ரார்த்தம் சொல்லி முடித்தபின் "ஸம்யக்தர்சநவித்வஸ்ததமஸாம் து நித்யஸித்தநிர்வாணபராயணாநாம் ஸித்தைவாநாவ்ருத்தி:" என்றொரு பங்க்தியுள்ளது. இதற்கு ரத்நப்ரபையில் வைத்திருக்கிற அவதாரிகையை நன்கு கவனிப்பது, இவற்றால் ஸகுண ப்ரஹ்மோபாஸகர்களுக்கு மட்டுமே முக்தியென்றும், நிர்குணப்ரஹ்மவாதிகளுச்கு (அதாவது) 'அஹமேவ பரம்ப்ரஹ்ம' என்றிருப்பவர்களுக்கு, கீதை பதினாறாமத்தியாயத்தில் * ஈச்வரோஹமஹம் போகீ * என்று (ச்லோ. 14-ல்) தொடங்கி ச்லோ. 16-ல் என்ன பலன் சொல்லி முடிக்கப்பட்டதோ அந்த பலனே கைபுகுமென்றும் காட்டப்பட்டதாயிற்று. கிம் பஹுநா? ஸூத்ரகாரர் தங்களுக்கு ஒரு வழியும் காட்டவில்லையென்பதை இவர்களுடைய பாஷ்யகாரரே வெளியிட்டு வைத்திருப்பது அபலபிக்கப் போகாது. இங்கு முக்கியமாக ஒரே விஷயம்; மேலே குறித்த விடத்தில் சங்கர பாஷ்ய பங்க்தி * ஸித்தைவ அநாவ்ருத்தி: * என்றுள்ளது; இது இவர்களின் கொள்கைக்கு அத்யந்த விப்ரதீபம். ஆவ்ருத்தியுண்டா இல்லையா என்கிற விசாரத்திற்கே அவகாஶமில்லாதபடியன்றோ இவர்களுடைய முக்தி தத்வமிருப்பது.

இப்படியிருக்க ‘அநாவ்ருத்திஸ் ஸித்தைவ’ என்றெழுதுவது எப்படி பொருந்தும்? ச்ருதிஸித்தாயா ஏவ ஸ்வரூபாவிர்பாவமுக்தே:’ என்றன்றோ எழுதியிருக்க வேண்டும்.

31. சாரீரக மீமாம்ஸையில் முதலத்யாயத்தின் மூன்றும் பாதத்தில் முதலதிகரணமான த்யுப்வாத்யதிகரணத்தில் * முக்தோபஸ்ருப்யவ்யபதேசாத் * பேதவ்யபதேசாச்ச * * ஸ்தித்யதநாப்யாம் ச * என்கிற மூன்று ஸூத்ரங்கள் பரமதத்திற்கு விசேஷத: வஜ்ரகுடாரங்கள். இவற்றுள் முந்தின ஸூத்ரத்தினால் முக்தி தசையில் ஜீவாத்மா பரமாத்மாவை ப்ராபிப்பதாக ச்ருதியில் சொல்லியிருப்பது எடுத்துக் காட்டப்பட்டிருக்கின்றது. ஒருவனை ப்ராப்தாவாகவும் ஒருவனை ப்ராப்யனாகவும் சொன்னபோதே பேதம் ஸ்பஷ்ட ஸித்தம்; இது ஸூத்ராரூடமுமாயிற்று. * பேதவ்யபதேசாச்ச * என்கிற இரண்டாவது ஸூத்ரத்தினால் —ச்ருதியில் ஸாக்ஷாத்தாகவே ஜீவாத்ம பரமாத்மாக்களுக்கு ஸ்வரூப பேதவ்யபதேசமுள்ளதாக வெளியிடப்பட்டது. * ஸ்தித்யதநாப்யாம் ச * என்கிற மூன்றாவது ஸூத்ரத்தினால் —ஜீவாத்ம பரமாத்மாக்களுக்கு ஸ்வரூபைக்யம் சொல்லவொண்ணாமைக் குறிப்பான ஹேய ஸம்பந்தார்ஹத்வ ததநர்ஹத்வரூப வைலக்ஷண்யம் எடுத்துக் காட்டப்பட்டது. ஆக இவ்வளவால் * ப்ரஹ்ம வேத ப்ரஹ்மைவ பவதி * என்கிற முண்டகோபநிஷத்ப்ரஸம்ஹார வாக்யமானது ஜீவனுக்கு ப்ரஹ்மபாவாபத்தியையே முக்தியாகச் சொல்லுகிறது— என்கிற பிறருடைய ப்ரமம் ஸமூல நிரஸ்தமாயிற்று. இனி ஸர்வ வ்யாப்தமான ப்ரஹ்மத்திற்கு ப்ராப்யத்வம் ஸம்பவிக்கமாட்டாதாகையாலே முக்திதசையில் ப்ரஹ்மத்திற்கு ப்ராப்யத்வம் சொல்லுகிற ச்ருதியை அந்ய பரமாக்கவேணுமென்று பிறர் பேசக்கூடும். இது அஸம்பத்தம். * பராத்பரம் புருஷமுபைதி திவ்யம் * என்கிற முண்டக ச்ருதியில் திவ்யம் என்கிற விசேஷணம் ப்ராப்ய புருஷனுக்கு இட்டிருப்பது நன்கு நோக்கத்தக்கது. த்யுஸம்ஜ்ஞகலோகவிசேஷஸ்தமன்றோ அதனால் ஸ்பஷ்டமாகத் தெரிவிக்கப்படுகிறது. ஏவஞ்ச, லோக விசேஷத்தில் விக்ரஹ விசேஷத்தோடு கூடி யெழுந்தருளியிருக்கின்ற ப்ரஹ்மத்தின் ப்ராப்தியே முக்க்ய ப்ராப்தியாக * முக்தோபஸ்ருப்யவ்யபதேசாத் * என்கிற ஸூத்ரத்தின் பரம தாத்பர்யமாக அறுதியிடப்படா நிற்க, ஸூத்ரஸித்தமான ச்ருதிதாத்பர்ய நிர்ணயத்திற்கு மிகவும் விருத்தமாகச் சொல்லுகிறவர்கள் வேதாந்திகளாக முடியாது.

32. உபநிஷத்துக்கள், கீதோபநிஷத்து, ப்ரஹ்மஸூத்ரம், இதிஹாஸ புராணங்கள் முதலான ஸகல சாஸ்த்ரங்களுக்கும் சிறிதும் பொருந்தாதபடி அத்வைதமே தத்துவமென்று சொல்லுமவர்கள் தெளிவு பெறுவதற்கு இவ்வளவு நிரூபணமே பர்யாப்தம். விசிஷ்டாத்வைத ஸர்வஸ்வமென்றே பெயரிட்டு நாம் வடமொழியில் எழுதி வெளியிட்டுள்ள நூலில் இன்னமும் விளக்கமாகக் காண்க. .... (*)

தஸ்மை ராமாநுஜார்யாய நம: பரமயோகிநே ।
ய: ச்ருதிஸ்ம்ருதிஸூத்ராணாம் அந்தர்ஜ்வரமசீசமத் ॥

ஸ்ரீகாஞ்சீ பிரதிவாதி பயங்கரம்
அண்ணங்கராசாரியர் எழுதிய
விசிஷ்டாத்வைத ஸர்வஸ்வம் முற்றிற்று.